

Libris

RO

Respect pentru oameni și cărți

J.K. ROWLING

HARRY POTTER ȘI ORDINUL PHOENIX

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

Traducerea versurilor
de Florin Bican

ARTHUR

CAPITOLUL I

Dudley dementatul 9

CAPITOLUL II

O grămadă de bufnițe 31

CAPITOLUL III

Avangarda 56

CAPITOLUL IV

Piața Grimmauld, numărul doisprezece 76

CAPITOLUL V

Ordinul Phoenix 98

CAPITOLUL VI

Nobila și străvechea casă Black 119

CAPITOLUL VII

Ministerul Afacerilor Magice 145

CAPITOLUL VIII

Audierea 163

CAPITOLUL IX

Suferințele doamnei Weasley 180

CAPITOLUL X

Luna Lovegood 211

CAPITOLUL XI

Cântecul cel nou al Pălăriei de Selecție 234

CAPITOLUL XII

Profesoara Umbridge 257

CAPITOLUL XIII

În arest la Dolores 290

CAPITOLUL XIV

Percy și Lăbuță 323

CAPITOLUL XV

Marele Inchizitor de la Hogwarts 354

CAPITOLUL XVI

La „Cap de porc“ 382

CAPITOLUL XVII

*Decretul cu privire
la educație numărul 24* 404

CAPITOLUL XVIII

Armata lui Dumbledore 430

CAPITOLUL XIX

Leul și șarpele 457

CAPITOLUL XX

Povestea lui Hagrid 483

CAPITOLUL XXI

Ochiul șarpelui 505

CAPITOLUL XXII

*Spitalul St. Mungo pentru Afecțiuni
și Accidente Magice* 532

CAPITOLUL XXIII

Crăciun în secția închisă 563

CAPITOLUL XXIV

Oclumența 590

CAPITOLUL XXV

O ziaristă strânsă cu ușa 621

CAPITOLUL XXVI

Cele văzute și cele neprevăzute. 651

CAPITOLUL XXVII

Un centaur și o pâracioasă 683

CAPITOLUL XXVIII

Cea mai urâtă amintire a lui Snape. 711

CAPITOLUL XXIX

Orientare școlară și profesională 741

CAPITOLUL XXX

Grawp 769

CAPITOLUL XXXI

Examenele CVG 799

CAPITOLUL XXXII

Ieșirea din foc 828

CAPITOLUL XXXIII

Lupta și evadarea 852

CAPITOLUL XXXIV

Departamentul de Mistere 867

CAPITOLUL XXXV

În spatele vălului 886

CAPITOLUL XXXVI

Singurul de care s-a temut vreodată. 915

CAPITOLUL XXXVII

Profeția pierdută 930

CAPITOLUL XXXVIII

Începe Cel de-al Doilea Război 959

Dudley dementatul

Cea mai călduroasă zi de vară de până atunci se apropia de sfârșit, iar pe deasupra caselor mari, pătrătoase de pe Aleea Privet plutea o liniște toropită. Mașinile, care de obicei sclipeau, zăceau acum prăfuite pe aleile din fața caselor, iar peluzele, cândva de un verde ca smaraldul, erau pârlite de soare, îngălbenite, pentru că din pricina secetei se interzisese udarea lor cu furtunul. Nemaiputând să se dedice, după cum își făcuseră obiceiul, spălării mașinilor și tunderii ierbii, locuitorii Aleii Privet se retrăseseră la umbră și la răcoare în casele lor, cu ferestrele deschise larg, poate-poate vor reuși să ademenească o adiere inexistentă de vânt. Singura persoană care rămăsese pe afară era un adolescent care stătea întins pe spate într-un rond de flori din fața casei cu numărul patru.

Era un băiat slăbuț, cu păr negru și cu ochelari, cu o înfățișare delicată, oarecum nesănătoasă, așa cum arată copiii care cresc prea mult într-un timp prea scurt. Purta o pereche de jeanși rupți și murdari, un tricou decolorat care atârna pe el, iar tălpile adidașilor începuseră să i se dezlipească. Din pricina felului în care arăta, Harry Potter nu era din cale afară de iubit de vecini, aceștia fiind soiul de oameni care cred că lipsa de grijă față de felul cum arăți ar trebui pedepsită prin lege, dar, cum în seara aceea se ascunsese îndărătul unei tufe mari de hortensie, nu putea fi zărit de niciun trecător. De fapt, singurii care l-ar fi putut zări ar fi fost unchiul Vernon sau mătușa Petunia, dacă vreunul

dintre ei ar fi scos capul pe fereastra camerei de zi și s-ar fi uitat drept în jos, spre rondul de flori de dedesubt.

Una peste alta, Harry credea că merita să fie felicitat pentru că-i trecuse prin minte să se ascundă acolo. N-o fi fost prea comod să stea întins pe pământul încins și tare, dar cel puțin nu se zgâia nimeni la el, nu scrâșnea nimeni din dinți așa de amarnic încât să nu mai poată auzi știrile și nu-i mai arunca nimeni întrebări răutăcioase, cum se întâmpla de fiecare dată când încerca să stea și el în camera de zi ca să se uite la televizor împreună cu mătușa și cu unchiul lui.

De parcă gândurile lui ar fi zburat înăuntru prin fereastra deschisă, deodată răsună vocea lui Vernon Dursley, unchiul lui Harry:

— Bine că nu e băiatu-ăla pe-aici, să ne tot stea în cale. Apropo, pe unde o fi?

— Nu știu, a spus mătușa Petunia, care nu dădea semne că i-ar păsa. În casă nu-i.

Unchiul Vernon bombăni:

— Cică „Mă uit la știri...“, zise el ironic. Tare-aș vrea să știu ce mai pune la cale. Parcă unui băiat normal îi pasă ce se mai zice la știri. Dudley habar n-are ce se întâmplă în lume. Mira-m-aș să știe și cine este prim-ministru. În tot cazul, nu cred că la știrile noastre se dă ceva despre *ai lui*...

— Vernon, șșșt! spuse mătușa Petunia. E deschisă fereastra!

— A... da... Iartă-mă, draga mea.

Soții Dursley nu mai spuseră nimic. Harry ascultă un cântecel de reclamă la cerealele pentru micul dejun „Fructe și tărațe“. Între timp o urmărea pe doamna Figg, o bătrână cam țicnită, mare iubitoare de pisici, care locuia pe Aleea Wisteria, strada învecinată. Doamna Figg trecea agale, încruntându-se și tot bombănind. Harry era foarte încântat că doamna Figg nu-l putea vedea din cauza tufei,

Respectați drepturile de autor și eticheta

fiindcă de ceva timp încoace, ori de câte ori îl întâlnea pe stradă, îl invita la ea la ceai. Bătrâna dispăruse deja după colț când vocea unchiului Vernon răzbătu din nou prin fereastra deschisă:

— Dudders e în vizită?

— Da, ia ceaiul cu familia Polkiss, spuse mătușa Petunia cu o voce plină de dragoste. Are atâtea mici prieteni, toată lumea îl îndrăgește...

Harry abia se abținu să nu izbucnească în râs. Când venea vorba de fiul lor, Dudley, soții Dursley erau de-a dreptul îngrozitor de naivi. Toată vacanța de vară, în fiecare seară, înghițiseră minciuna cusută cu ață albă a lui Dudley cum că lua ceaiul când cu un prieten din gașca lui, când cu altul. Harry știa foarte bine că Dudley nu mergea la nimeni la ceai și că, împreună cu gașca lui, își petrecea seară de seară vandalizând parcul de joacă, fumând pe la colțuri de stradă și aruncând cu pietre în mașinile și în copiii care treceau pe lângă ei. Harry îi văzuse în acțiune în timp ce se plimba seara prin Little Whinging. Își petrecuse mare parte din vacanță hoinărind pe străzi și adunând de pe unde umbla ziare din tomberoane.

În clipa aceea îi ajunseră la urechi cele câteva acorduri muzicale care anunțau știrile de la ora șapte. Stomacul i se făcu ghem. Poate că, după o lună de așteptare, seara aceasta avea să fie în sfârșit seara cea mare...

— „Un număr record de vilegiaturiști blocați la sol în aeroporturi din cauza grevei manipulanților spanioli de bagaje, care continuă pentru a doua săptămână la rând...”

— Păi, să le dea siestă pe viață! Io așa aș face, mormăi unchiul Vernon.

Vocea lui acoperi ultima parte a propoziției rostite de prezentator, dar nu mai conta. Afară, ascuns în rondul de flori, Harry simți că stomacul începea să i se destindă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, cu siguranță aceea ar fi fost informația cu care ar fi început buletinul de știri. Moartea

și catastrofele ar fi avut prioritate în fața știrilor despre vilegiaturiști blocați în aeroporturi.

Răsuflă încet, prelung și privi în sus la cerul care strălucea, albastru. În vara aceasta toate zilele se desfășuraseră la fel: în încordare și așteptare, urmate de o ușurare de moment, după care venea o nouă încordare crescândă... Și tot timpul, din ce în ce mai insistent de fiecare dată, îi rășărea în minte întrebarea: *de ce* oare nu se întâmplase încă nimic?

Ascultă mai departe, poate-poate se ivea măcar o aluzie fină, care pe Mageamii nu i-ar fi pus pe gânduri în niciun fel – o dispariție inexplicabilă sau vreun accident ciudat... Dar știrea despre greva manipulanților de bagaje fu urmată de alta, despre seceta care lovise sud-estul țării („Sper că ascultă și ăsta de-alături!” bubui vocea unchiului Vernon. „Că dă drumul la stropitoare la ora trei noaptea!”), apoi de alta, despre un elicopter care fusese cât pe ce să se prăbușească într-un lan, în Surrey, apoi una despre divorțul unei celebre actrițe de celebrul său soț („De parcă ne-ar interesa pe noi treburile lor murdare”, pufni mătușa Petunia, care urmărise obsesiv cazul în fiecare revistă pe care își pusese mâinile ei slăbănoage).

Sub cerul încins al înserării, Harry închise ochii. Prezentatorul știrilor spuse:

— Și în sfârșit, perușul Bungy a găsit un mod cu totul inedit de a se răcori în vara aceasta. Bungy, care locuiește în Barnsley, la „Cinci pene”, a învățat să facă schi nautic! Mai multe amănunte ne oferă Mary Dorkins!

Harry deschise ochii. Dacă ajunseseră la știrile despre papagali care făceau schi nautic însemna că nu mai urma nicio știre care să merite a fi ascultată. Se rostogoli cu grijă pe burtă și se ridică pe genunchi și pe coate, pregătindu-se să iasă târâș de sub fereastră.

Însă abia apucase să se pună în mișcare când, unul după altul, foarte repede, se întâmplară mai multe lucruri: întâi

În liniștea adormitoare răsună cu ecou, ca un pocnet de armă, un *pac!* foarte puternic; îndată o pisică țâșni de sub o mașină parcată și se făcu nevăzută, apoi din camera de zi a familiei Dursley răzbătură un țipăt strident, un glas zbierând o înjurătură și zgomote de porțelan făcându-se țândări. În clipa aceea, ca și când toate acestea ar fi fost semnalul pe care îl aștepta, Harry sări în picioare și, în același timp, scoase de sub betelia jeansilor o baghetă subțire din lemn, cu un gest de parcă ar fi scos o sabie din teacă. Dar, când să se îndrepte de șale, se lovi cu capul de geamul deschis al camerei de zi. Sunetul care rezultă din această coliziune o făcu pe mătușa Petunia să țiepe și mai amarnic.

Harry avu impresia că i se crapă țeasta în două. Cu ochii înlăcrimați, se clătină pe picioare și încercă să-și concentreze privirile asupra străzii ca să identifice sursa pocnetului. Dar nu apucă să se ridice bine în picioare, tot bălângănindu-se, când două mâini mari, vineții, îl înșfăcăară prin fereastra deschisă și i se încheștară în jurul gâtului.

— Ascunde-o imediat! grohăi unchiul Vernon în urechea lui Harry. Imediat! Până nu o vede careva!

— Dă-mi drumul! spuse Harry, gâfâind.

Timp de câteva secunde cei doi se luptară, Harry trăgând cu mâna stângă de degetele ca niște cârnați ale unchiului său, în timp ce dreapta îi era încheștată pe bagheta ridicată. Apoi, în clipa în care Harry simți că locul din creștetul capului unde se lovise începe să-i zvâcnească dureros, unchiul Vernon gemu scurt și-i dădu drumul, de parcă cineva tocmai i-ar fi administrat un șoc electric. Părea că prin trupul nepotului său se scursese o putere invizibilă, din pricina căreia unchiul Vernon nu-l mai putuse ține.

Gâfâind, Harry căzu în nas peste tufa de hortensie, dar îndată se ridică din nou în picioare și privi de jur împrejur. Nu se zărea nici urmă de lucrul care provocase pocnetul acela puternic, dar la mai multe ferestre din vecini apăruseră câteva figuri care se zgâiau la el. Harry își vârî iute

bagheta înapoi sub betelia pantalonilor și trase o mutră nevinovată.

— Superbă seară! strigă unchiul Vernon, făcându-i semn cu mâna doamnei de vizavi, de la numărul șapte, care privea încruntată din spatele perdelelor de dantelă. Ați auzit rateul acela de motor adineauri? Ne-a băgat în sperieți și pe mine, și pe Petunia.

Unchiul rânji în continuare hâd, ca un dement, până când toți vecinii curioși dispărură de pe la ferestre. Atunci rânjetul i se transformă într-o grimasă de furie. Îi făcu semn lui Harry să se apropie.

Harry înaintă câțiva pași spre el, dar avu grijă să se oprească ceva mai departe de punctul până la care și-ar fi putut întinde mâinile unchiul Vernon și l-ar fi putut înșfăca de gât din nou.

— Ce *dracu'* aveai de gând să faci, băiete? întrebă unchiul Vernon cu o voce stridentă ce tremura de furie.

— Cum adică ce aveam de gând să fac? întrebă Harry imperturbabil.

Se tot uita pe stradă, când în dreapta, când în stânga, sperând în continuare că va reuși să-și dea seama cine făcuse zgomotul acela.

— Păi, pocnești așa ca un pistol chiar în fața casei noa...

— Nu eu am făcut zgomotul acela, spuse Harry ferm.

Fața osoasă, ca de cal, a mătușii Petunia apăru alături de chipul lătăreț și vinețiu a unchiului Vernon. Mătușa Petunia era lividă.

— De ce te învârteai pe sub fereastra noastră?

— Da... chiar așa. Că bine zici Petunia! *Ce făceai pe sub fereastra asta, băiete?*

— Ascultam știrile, spuse Harry cu o voce resemnată.

Mătușa și unchiul lui schimbară niște priviri intrigate.

— Ascultai știrile! *Iar?*

— Păi, dacă sunt alte știri în fiecare zi, știți cum este, răspunse Harry.

— Nu face pe deșteptul cu mine, băiețas! Vreau să știu exact ce pui la cale... Și nu mai încerca să mă aburești cum că ascuți știrile. Știi tu foarte bine că despre ai tăi...

— Vorbește mai încet, Vernon! șuieră mătușa Petunia, la care unchiul Vernon coborî vocea atât de mult, încât Harry abia mai înțelegea ce spune.

— ...că despre *ai tăi* nu se vorbește la *știrile noastre*!

— Numai asta știți să spuneți! spuse Harry.

Soții Dursley făcură ochii cât cepele. După câteva clipe mătușa Petunia spuse:

— Ești un mincinos ce nu s-a mai văzut! Dar acele (și coborî și ea vocea așa de mult, că Harry trebui să-i citească de pe buze următorul cuvânt) *bufnițe* ce altă treabă au decât să vă aducă vești?

— Aha! exclamă în șoaptă unchiul Vernon, victorios. Să vedem ce ai de spus acum, băiețas! De parcă noi n-am ști că toate veștile vă sunt aduse de împutițele alea de păsări!

Harry șovăi o clipă. Îi luă ceva să spună adevărul de data asta, chiar dacă mătușa și unchiul lui nu aveau de unde să știe cât de greu îi era să recunoască asta. Așadar spuse pe un ton neutru:

— Mie... bufnițele nu-mi aduc vești.

— Nu te cred! i-o întoarse Petunia pe dată.

— Eu nici atâta! spuse unchiul Vernon cu convingere.

— Știm noi că iar pui la cale vreo ciudățenie, spuse mătușa Petunia.

— Să știi că nu suntem proști nici noi, adăugă unchiul Vernon.

— Ei, asta chiar e o noutate pentru mine, spuse Harry, simțind că începe să se înfurie.

Și, până să-l poată chema soții Dursley înapoi, se răsuci pe călcâie, traversă peluza din fața casei, sări peste gardul jos al grădinii și porni pe stradă cu pași mari.

Știa foarte bine că de data asta se vârâse în belea. Avea să dea piept cu mătușa și cu unchiul lui mai încolo și avea

să plătească pentru că fusese obraznic, dar în clipa aceea nu-i păsa prea mult de asta, fiindcă avea lucruri mult mai stringente care îi stăteau pe cap.

Harry era convins că pocnetul acela fusese făcut de un vrăjitor fie Aparetându-se, fie Dezaparetându-se. Sunase exact ca atunci când Dobby, elful de casă, dispărea din senin. Era oare cu puțință ca Dobby să fie chiar acolo, pe Aleea Privet? Era cu puțință ca Dobby să-l urmărească în acest moment? Cu gândul la Dobby, se întoarse și privi de-a lungul Aleii Privet, care însă părea cu desăvârșire pustie. Harry era sigur că Dobby nu știa să se facă invizibil.

Porni mai departe, fără să bage de seamă pe unde mergea, căci în ultima vreme cutreierase de atâtea ori străzile astea, încât pașii îl purtau de la sine către ascunzătorile lui preferate. Nu făcea bine câțiva pași, că iar arunca o privire în urmă, peste umăr. Cineva din lumea vrăjitorilor fusese aproape de el în timp ce stătea întins printre begoniile veștejite ale mătușii Petunia, era absolut sigur de asta. Atunci de ce nu-i vorbise, de ce nu se apropiase de el și unde se ascundea acum?

Apoi, cu cât îi sporea frustrarea, cu atâta siguranța lui de mai înainte se topea.

Poate că nici nu fusese un sunet magic. Poate că pur și simplu reacționa el exagerat la niște sunete obișnuite din pricina disperării de a primi orice semn, cât de mic, din lumea căreia îi aparținea. De unde putea să știe că zgomotul acela nu fusese produs de vreun obiect care se spărsese în casa cuiva din vecini?

Harry simți de la stomac o senzație surdă, ca de leșin, și înainte să-și dea bine seama ce se întâmplă, se simți copleșit de deznădejdea care îi dăduse târcoale întreaga vară.

A doua zi dimineța trebuia să-și pună deșteptătorul să-l trezească la ora cinci ca să poată plăti bufnița care îi aducea *Profetul vrăjitorilor*. Dar ce rost mai avea să cumpere în continuare ziarul? În ultimele zile abia mai aruncase un

ochi pe prima pagină, după care azvârlise ziarul cât colo. Când idioții care conduceau ziarul aveau să-și dea în sfârșit seama că Voldemort s-a întors, știrea asta urma să ocupe prima pagină a ziarului. Era singurul lucru care îl interesa.

Cu ceva noroc, mai putea primi și niște bufnițe cu scrisori de la bunii lui prieteni, Ron și Hermione, deși speranțele pe care le avusese la început că scrisorile de la ei îi vor aduce vreo veste se risipiseră de multă vreme.

Evident, despre știi-tu-ce nu putem spune prea multe [...]. Ni s-a zis să nu transmitem nimic important în caz că ni se pierd scrisorile [...]. Suntem destul de ocupați, dar nu-ți putem da amănunte despre asta prin scrisori [...]. Se întâmplă o grămadă de lucruri, o să-ți spunem noi totul când ne vom întâlni [...].

Dar când aveau să se întâlnească? Nimeni nu catadicsea să-i spună precis. Hermione mâzgălise în interiorul felicitării de ziua lui „Cred c-o să ne vedem cât de curând“, dar ce însemna exact „cât de curând“? Din câte își dădea seama Harry din vagile aluzii din scrisorile lor, Hermione și Ron se aflau în același loc, probabil în casa părinților lui Ron. Nu putea nici să se gândească ce bine se distrează amândoi în Vizuină, când el era blocat pe Aleea Privet. De fapt, de supărat ce era pe ei, aruncase cele două cutii de bomboane de ciocolată de la Honeydukes pe care i le trimiseseră de ziua lui fără măcar să le desfacă. Mai târziu regretase că făcuse asta, fiindcă în seara aceea la cină mătușa Petunia îi servise doar o salată veștedă.

Și cu ce anume erau atât de ocupați Ron și Hermione? El, Harry, de ce nu era ocupat? Nu își dovedise el din plin puterea de a se ocupa de lucruri mult mai însemnate decât ei doi? Uitaseră oare tot ce făcuse? Nu *el* intrase în cimitir

și îl văzuse pe Cedric murind, nu fusese el legat de piatra aceea de mormânt și aproape ucis?

Nu te mai gândi la toate astea, se muștră Harry pentru a suta oară de la începutul vacanței de vară încoace. Destul de rău era că în coșmarurile lui se întorcea mereu în cimitir; nu era nevoie să se mai gândească la asta și în timpul zilei.

Dădu colțul pe strada Magnolia Crescent. La jumătatea străzii trecu pe lângă pasajul îngust care se întindea de-a lungul unor garaje, locul în care îl văzuse pentru prima oară pe nașul lui de botez. Barem Sirius dădea impresia că înțelege cum se simțea Harry. Adevărat că nici din scrisorile lui nu putea afla mai multe noutăți decât dintr-ale lui Ron și Hermione, dar cel puțin scrisorile lui Sirius conțineau avertismente și consolări, nu îi mai puneau sare pe rană.

Îmi dau seama ce supărător trebuie să fie pentru tine [...]. Ai grijă să nu intri în vreo belea și totul va fi ok [...].
Vezi să nu faci vreun lucru necugetat [...].

Traversând Magnolia Crescent și cotind în Bulevardul Magnolia ca să o ia spre parcul de joacă peste care începuse să se aștearnă întunericul, Harry își spuse: „Ei bine, una peste alta am făcut așa cum mi-a spus Sirius.“ Cel puțin rezistase ispitei de a-și lega cufărul de mătură și de a zbura de unul singur către Vizină. De fapt, Harry considera că se purtase chiar foarte bine, având în vedere frustrarea și furia care îl măcinau după o atât de îndelungată ședere forțată pe Alea Privet, unde trebuia să se pitească printre straturile de flori în speranța de a prinde vreo veste din care să deducă ce mai săvârșea Lord Voldemort. Era însă foarte supărător că tocmai un om care fusese închis timp de doisprezece ani la Azkaban, închisoarea vrăjitorilor, și evadase de acolo, iar apoi încercase să comită tocmai crima pentru care fusese condamnat și devenise fugar împreună

cu un Hipogrif, tocmai o astfel de persoană îl sfătuia pe el să-și țină cumpătul.

Harry sări poarta parcului, care era încuiată, și porni mai departe, pășind peste iarba pârjolită de căldură. Parcul era la fel de pustiu ca străzile din jurul lui. Ajungând la leagăne, Harry se așează pe singurul leagăn pe care nu reușiseră să-l facă praf Dudley și amicii lui. Își răsuci un braț în jurul lanțului și, foarte îngândurat, rămase cu privirile în pământ. De acum înainte, se gândi, nu va mai putea să se ascundă în grădina de flori a casei soților Dursley. A doua zi trebuia să născocească o altă metodă pentru a putea asculta știrile. Până atunci îl aștepta încă o noapte agitată, plină de gânduri rele. Chiar și atunci când scăpa de coșmarurile cu Cedric, avea alte vise care îl tulburau, vise în care i se arătau lungi coridoare întunecate, toate înfundate la capăt sau terminându-se cu câte o ușă încuiată. Presupunea că aceste vise erau provocate de sentimentul din timpul zilei, acela că era prins într-o cursă. De multe ori vechea cicatrice de pe frunte îi era străbătută de niște furnicăături supărătoare, dar nu se îmbăta cu apă rece spunându-și că lui Ron, lui Hermione sau chiar lui Sirius lucrul acesta li s-ar părea foarte interesant. În trecut arsurile pe care le simțea în frunte îl anunțau că Voldemort prinde iar puteri, dar acum, că Voldemort se întorsese, probabil că furnicăăturile astea doar îi aminteau să se aștepte la durerea obișnuită... Nu era nimic îngrijorător... Toate erau ca mai-nainte...

Sentimentul că i se făcea o nedreptate sporea mereu în sufletul lui; îi venea să urle de furie. Dacă n-ar fi fost el, nimeni nu ar fi aflat vreodată despre întoarcerea lui Voldemort! Și când colo, fusese recompensat cu patru săptămâni încheiate de captivitate în Little Whinging, cu desăvârșire izolat de lumea magiei, să se ghemuiască printre begonii veștede și să asculte știri despre papagali care fac schi na-utic! Cum putuse Dumbledore să uite de el așa de ușor?